

Către Procurorul General al României, doamna Laura Kovesi

Subsemnatul Andrei Ursu, cu domiciliul ales la Cabinete Asociate Avocati "Crângariu & Drăgoi", Bucuresti, Calea Mosilor nr.90, ap.3. sect.3,cod 030152, tel 021.3143977 formulez prezenta

PLANGERE PENALA

cu privire la faptele săvârșite de către **Pîrvulescu Marin**, fost ofițer de cercetare penală în Direcția de Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului (avînd, în anul 1985, gradul de maior), fapte în legătură cu care există probe că au constat în **persecuții pe motive politice, cercetare abuzivă, represiune nedreaptă, supunerea la rele tratamente și tortura a tatălui meu, Ursu Gheorghe-Emil**, născut la 1 iulie 1926 în Soroca-URSS, fiul lui Vasile și Margareta, inginer proiectant la Institutul de Cercetare și Proiectare pentru Sistematizare, Locuințe și Gospodărie Comunală din București, decedat la data de 17 noiembrie 1985, în Spitalul Penitenciar Jilava, unde a fost internat din arestul Direcției de Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției.

*În susținerea prezentei Plangeri Penale, în fapt fac referire la materialul probator din următoarele dosare: **dosarul nr. 3468/2003 de la Curtea Suprema de Justiție (ICCJ) în care numiții Tudor Stanica și Creanga Mihail, fosti colonei de Militie, au fost condamnați definitiv pentru instigare la omor calificat asupra tatălui meu; dosarul nr. 82/P/2007 („Procesul Comunismului”) aflat în curs de cercetare la Secția Parchetelor Militare; precum și dosarul care v-a fost remis împreună cu memoriul nr. 356/22.02.2011 de către Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc.***

Acest material probator constă în principal în declarații ale unor martori care au cunoștință despre tratamentul la care Ursu Gheorghe-Emil a fost supus de către fostul ofițer Pîrvulescu Marin, precum și acte din arhiva Direcției de Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului din care rezultă că fostul ofițer Pîrvulescu Marin a avut calitatea de „organ de cercetare penală” în dosarul pe care autoritățile statului comunist i l-au întocmit lui Ursu Gheorghe-Emil pentru atitudinile și opiniile sale critice la adresa aceluiași regim.

Din materialul probator rezulta fara dubiu ca Pîrvulescu Marin a fost anchetatorul tatălui meu atât înainte de arestare cit și în stare de detenție, timp în care i-a aplicat tortura care în final i-a cauzat moartea.

Dintre multele marturii, menționez doar una: **„Cam cu 2 zile înainte de moarte ... Ursu a fost scos la ancheta dimineata, și a fost adus în celula seara, cu patura, intrucit nu mai putea să meargă. La revenire, acuza mari dureri abdominale, nu mai putea vorbi, avea varsături. În tot timpul care a urmat a urlat de durere, dar nu i s-au**

acordat îngrijiri medicale. A rezultat ca fusese batut in cadrul anchetei, de catre anchetatorul sau, un maior cu numele Parvulescu sau Florescu..." (e vorba evident de maiorul Pîrvulescu Marin). Din aceleași documente rezultă de asemenea indubitabil că actele de tortură la care a fost supus tatal meu au vizat exclusiv atitudinea acestuia de contestare a regimului comunist din România, si au avut scopul suprimării lui Gheorghe Ursu. In drept, faptele amintite constând în persecuții pe motive politice, tratamente neomenoase, tortura, cercetare abuzivă, represiune nedreaptă, rezulta ca ele cad sub incidenta prevederilor:

- **Art. I al Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității** (adoptată la 26 noiembrie 1968 și ratificată de România prin Decretul nr. 547 din 29 iulie 1969, publicat în Buletinul Oficial nr. 83 din 30 iulie 1969), care incorporeaza **prevederile Statutului Tribunalului Militar Internațional de la Nuremberg** (definit prin Acordul din 8 august 1945, de la Londra, al Puterilor Aliate). Conform conventiei si Statului amintite, „**persecuțiile pe motive politice**” sunt **imprescriptibile**, fiind incluse în categoria „**crime împotriva umanității**”. Or, astfel cum am arătat mai sus, este neîndoios faptul că represiunile pe care tatal meu le-a suportat constituie **persecuții pe motive politice**, deci imprescriptibile în înțelesul Convenției ONU ratificată de România în anul 1969.

- **Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice** din 16/12/1966, ratificat de Romania prin Decretul nr. 212/1974, Publicat in Buletinul Oficial nr. 146 din 20/11/1974, al carui articol 7 stipuleaza: “*Nimeni nu va fi supus torturii si nici unor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante*”.

- **Art. 358 CP Tratamente neomenoase** (din Titlul XI, Infractiuni contra pacii si omenirii): «*Supunerea la **tratamente neomenoase ... în general a oricărei alte persoane căzute sub puterea adversarului ...**, se pedepseste cu închisoare de la 5 la 20 de ani si interzicerea unor drepturi... Cu aceeasi pedeapsă se sancționează săvârșirea față de persoanele arătate în alineatul precedent a vreuneia din următoarele fapte: d) dislocarea sau **lipsirea de libertate fără temei legal... Torturarea, mutilarea sau exterminarea** celor prevăzuti în alin. 1 se pedepseste cu detentiunea pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani si interzicerea unor drepturi.* »

- **Art. 267¹ CP Tortura**: “*Fapta prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, fizice ori psihice, îndeosebi cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiuni asupra ei... atunci când o asemenea durere sau astfel de suferințe sunt aplicate de către un **agent al autorității publice...**Tortura care a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 ani.*”

Chiar daca acest ultim articol nu exista la data producerii faptelor de mai sus, el trebuie aplicat in virtutea Conventiei ONU. Tratatetele ratificate, potrivit legii, fac parte din dreptul intern (Art.11.2) si, dacă există neconcordanțe între pactetele și tratatetele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte,și legile interne, au

prioritate reglementările internaționale. Excepția pentru cazul în care Constituția sau legile interne ar conține dispoziții mai favorabile (Art.20.2) nu poate fi invocată în absența legislației speciale asupra torturii în România la acea dată.

Mentionez că nu poate fi vorba nici de aplicarea prescripției sau a decretului 11/1988 de amnistie promulgat de dictatorul Ceaușescu în acest caz, atata vreme cât tratamentele inumane menționate, așa cum am arătat, cad sub incidența Convenției asupra Imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, crime exceptate chiar și în Codul Penal intern, cf. **Art. 121** (Prescripția): *“Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii.”*

Pîrvulescu Marin a acționat conform politicii represive și abuzive a statului comunist totalitar, prin care erau practic anulate drepturile și libertățile fundamentale stipulate în Declarația Universală a drepturilor omului – libertatea de conștiință, libertatea de exprimare, dreptul la libertate și la securitatea persoanei, etc.- declarație pe care România o semnase. În angajarea răspunderii fostului maior de Securitate Pîrvulescu Marin se impun avute în vedere inclusiv următoarele aspecte cu privire la individualizarea pedepselor în raport cu circumstanțele agravante existente în cauză și neprescrierea răspunderii penale pentru faptele deosebit de grave menționate și la forma continuată în care acestea au fost săvârșite.

Consider că în cauză există circumstanțe agravante cel puțin sub următoarele aspecte: săvârșirea faptelor de trei sau de mai multe persoane împreună; săvârșirea infracțiunilor prin acte de cruzime; săvârșirea infracțiunilor din motive josnice. În conformitate cu prevederile art. 75 din Codul penal (teza ultimă, **„Instanța poate reține ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav”**), se impune ca Parchetul să rețină ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care au imprimat faptelor în discuție un caracter deosebit de grav. Astfel, se impune reținută împrejurarea că abuzurile fostului ofițer de Securitate Pîrvulescu Marin au constituit violări grave ale celor mai elementare drepturi ale omului. Încă și mai grav este că fostul ofițer avea reprezentarea clară a faptului că prin abuzurile sale viola în modul cel mai grav drepturi și libertăți cetățenești „garantate” de Constituția comunistă și înscrise în tratatele internaționale la care România era parte (Declarația universală a drepturilor omului, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Actul final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa din 1975 etc.). Consider că, în înțelesul legii penale, constituie de asemenea circumstanțe agravante faptul că abuzurile comise au avut un caracter sistemic iar principalul lor scop a fost să așeze un regim ilegal și criminal – inclusiv conform Raportului Comisiei Prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste din România (București, 2006). Cetățenii erau abuzați de către propriul lor stat, care, până chiar și în conformitate cu normele constituționale în vigoare în acei ani, era presupus a le apăra și nu a le desconsidera și viola interesele și drepturile fundamentale. Represiunea și teroarea împotriva cetățenilor români *considerați „elemente dusmanoase”* erau exercitate de către statul totalitar comunist

prin membrii aparatului său represiv – iar aceștia beneficiau de o impunitate absolută pentru abuzurile pe care le săvârșeau în numele și în apărarea statului totalitar. Membrii aparatului represiv aveau, asemeni fostului maior de Securitate Pîrvulescu Marin, reprezentarea exactă a faptului că abuzurile și crimele lor, deși unele sancționabile teoretic și prevăzute în legea penală, nu aveau să fie niciodată pedepsite de justiția comunistă și regimul totalitar în numele și în apărarea cărora ei comiteau aceste fapte. Această convingere îi făcea să fie încă și mai zeloși, mai cruziși abuzivi în actele de represiune pe care le comiteau.

Ei erau conștienți inclusiv de faptul că victimele lor **nu aveau nici o posibilitate să se apere**. Practic toate „reglementările” secrete pe baza cărora comiteau abuzuri și crime (Ordine ale ministrului de Interne, mai ales, și Hotărâri ale Consiliului de Miniștri) erau complet anticonstituționale și împotriva tratatelor privind drepturile omului pe care statul comunist se angajase să le respecte. Cu toate acestea, cei mai mulți dintre ei erau, asemeni fostului ofițer de cercetare penală, cât se putea mai zeloși în apărarea regimului totalitar – iar cu cât devotamentul și zelul lor era mai mare, cu atât și recompensele și privilegiile din partea regimului erau mai mari (salarii și pensii foarte mari, prime, alte beneficii financiare și materiale, etc.). Membrii aparatului represiv comiteau abuzurile și crimele folosindu-se de un întreg sistem statal logistic, informațional, financiar etc. care era organizat și funcționa exclusiv din banii cetățenilor. Statul care funcționa din banii cetățenilor și era presupus a le apăra drepturile și libertățile fundamentale funcționa de fapt ca un imens aparat represiv și abuziv împotriva propriilor cetățeni. Aceste fapte nu erau simple abuzuri ale unui oarecare funcționar al statului, ci violări dintre cele mai grave ale celor mai elementare drepturi ale omului și interese ale cetățenilor, comise de către stat pe temeiul urii de clasă, al urii față de cei care nu agreau ideologia comunistă totalitară și criminală, față de cei care cereau să le fie respectate cele mai elementare drepturi. Semnificativă pentru cazul de față este, așa cum rezultă inclusiv din actele de la dosar, mobilizarea de către instituțiile represive comuniste a unui mare număr de informatori și colaboratori ai Securității în scopul urmăririi permanente și reprimării lui Gheorghe Ursu.

Consider că săvârșirea în formă continuată a infracțiunilor se impune de asemenea avută în vedere în soluționarea acestei cauze, inclusiv cu privire la curgerea termenului de prescripție a răspunderii penale. Victimele activității represive a regimului comunist totalitar nu au avut posibilitatea, pe durata regimului amintit, să se adreseze justiției (desigur că nici în temeiul art. 35 din Constituția Republicii Socialiste România, care teoretic – și numai teoretic, demagogic și propagandistic – le dădea acest drept în calitate de persoane „vătămate într-un drept al lor printr-un act ilegal al unui organ de stat”). În cadrul statului totalitar comunist (în care „drepturile și libertățile cetățenești garantate de Constituție” erau în realitate o frază cinică), o astfel de acțiune în justiție era de neconceput. Familia noastră a avut posibilitatea să ia cunoștință de faptul că fostul maior de Securitate Pîrvulescu Marin a fost unul dintre autorii gravelor abuzuri

împotriva inginerului Ursu numai după 1990, mai exact în ultimii ani, în care ne-a fost permis accesul la o parte din actele aflate în arhivele instituțiilor statului comunist.

În consecință, consider că răspunderea penală pentru faptele menționate nu poate fi considerată prescrisă și întrucât de la data săvârșirii lor și până în prezent, din motivele arătate mai sus, au existat împrejurări care au împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale. În toată această perioadă cursul prescripției răspunderii penale a fost suspendat – în conformitate cu dispozițiile **Codului Penal (art. 128), întrucât a existat o împrejurare de neînălțurat care a împiedicat punerea în mișcare a acțiunii penale:** „Cursul termenului prescripției este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînălțurat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal. Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare”.

Referitor la faptul că pe timpul regimului comunist crimele și abuzurile comise de către responsabili acestuia nu au fost incriminate legal și pedepsite în vreun fel, semnalăm faptul că pedepsirea lor în prezent reprezintă un act de justiție necesar și conform legii. În acest sens considerăm relevante prevederile art. 7 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de statul român prin Legea nr. 30/1994. Potrivit paragrafului 1 al textului amintit, **„Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, nu constituia o infracțiune, potrivit dreptului național și internațional”.** Însa paragraful 2 prevede că **„Prezentul articol nu va aduce atingere judecării și pedepsirii unei persoane vinovate de o acțiune sau de o omisiune care, în momentul săvârșirii sale, era considerată infracțiune potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate”.** În consecință, textul Convenției europene este deplin aplicabil în materia obiect al plângerii mele.

Astfel, pe de o parte, crimele săvârșite de responsabili regimului comunist nu au fost judecate și pedepsite pe timpul aceluia regim, întrucât în acea perioadă ele nu constituiau – nu aveau cum să constituie, în contextul dat – **„infracțiuni, potrivit dreptului național”.** Pe de altă parte, ulterior prăbușirii regimului comunist totalitar, aceste fapte puteau, pot și trebuie să fie judecate și pedepsite, întrucât la data săvârșirii lor erau **„considerate infracțiuni potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate”** – între acestea, dreptul de a nu fi supus torturii, tratamentelor crude, inumane și degradante, libertatea de conștiință și exprimare, dreptul la libertate și la siguranța persoanei etc.

Ca membru al ONU, statul comunist totalitar s-a angajat să respecte Declarația universală a drepturilor omului, care, între altele, prevedea și prevede (art. 5) că **„Nimeni nu va fi supus torturii, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.”** Faptul că prin legea penală statul comunist nu a incriminat tortura, tratamentele crude, inumane și degradante (și nu a făcut-o tocmai pentru ca încerca să asigure impunitate membrilor aparatului său de represiune politică) nu poate conduce la concluzia că răspunderea penală a fostului maior Pîrvulescu nu poate fi angajată în prezent întrucât la momentul săvârșirii faptelor acestea nu constituiau infracțiuni potrivit

dreptului național. Iar aceasta întrucât în conformitate cu normele citate ale Convenției europene a drepturilor omului faptele respective – indubitabil acte de tortură, de represiune și persecuție pe motive politice – constituiau infracțiuni „**potrivit dreptului internațional**”, „**potrivit principiilor generale de drept recunoscute de națiunile civilizate**” – prevăzute între altele în Declarația universală a drepturilor omului, Convenția asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente crude, inumane sau degradante etc.

În consecință vă rog să dispuneți măsurile care se impun pentru cercetarea și tragerea la răspundere a fostului maior de Securitate Pîrvulescu Marin.

Vă mulțumesc,

Andrei Ursu

12.12.2011